

„Du skal ikke komme mig for nær! ... Jeg stinker allerede!“

„Aa Snak! Du ser jo netop brillant ud! Du har sandelig holdt dig tappert.“

Han lagde sine Hænder paa hans Skuldre, og ved denne kammeratlige Berøring overvældedes Torben af sin Bevægelse. Han mandede sig dog hurtigt op, slap Dørkarmen og gik ind i Stuen.

Men han var ikke kommen langt, før Kræfterne svigtede ham. Han havde undset sig ved at vise sig for Vennen med sin Gammelmandskæp og begyndte at vakle. Professoren maatte gribe ham i Armen og lede ham hen til hans Lænestol ved Bordet.

I den følgende Time sad de to Ungdomsvenner og talte sammen, mens Barbara idelig gjorde sig et Ærende ind i Stuen og i stigende Uro kresede omkring sin Herre med en svag Klynken som en skinsyg Hund.

Den lille, elegant klædte Professor sad med Tommel-fingrene i Ærmegabet og trommede med de andre Fingre paa sit høje Fuglebryst. For at adsprede Vennen fortalte han løst og fast om sine egne Oplevelser og bragte Hilsner fra fælles Bekendte, alt mens han i det skjulte gjorde sine lagttagelser. Da Torben mistænksom spurgte ham, hvad der førte ham til Jylland paa denne Tid af Aaret, gav han en Historie til Bedste om, at han var bleven kaldt til en Patient i Aarhus.

„Du kunde forresten have svaret paa dine Venners Breve, saa havde du nu vidst mere om os allesammen, end jeg saadan i Hast kan fortælle. Mon du veed, at det